

Giấc Mơ Nước Mỹ

Tác giả : Nguyễn Giang

Bài dự viết về nước Mỹ gửi từ Sài Gòn bằng email, được đăng nguyên văn, không thêm bớt. Bài viết ngắn, tác giả 30 tuổi, cho biết đây là những câu hỏi mong được các chú bác anh em ở Mỹ trả lời.

Người trả lời: Hương Dương txđ

Tôi muốn được đặt chân tới Mỹ!

Đó là điều mơ ước cháy bỏng của tôi từ khi biết nhận thức sau khi rời Trung Học để bước vào đời. Vì sao ư? Để tôi tìm hiểu về nền văn hóa, chính trị, giáo dục, kinh tế của nước này. Để tôi tự trả lời cho nhiều câu hỏi cứ thôi thúc trong đầu mình bao nhiêu năm qua từ khi tôi biết nhận thức về đời sống.

Hỏi: Tôi muốn đến Mỹ, để tôi hỏi vì sao đồng bào tôi có mặt ở đây, và sự ra đi này kéo dài hơn một thế hệ rồi, mà đến bây giờ hằng ngày đi ngang Tòa Đại Sứ Mỹ ở Sài Gòn vẫn còn lũ lượt người chờ đợi một tấm vé đặt chân vào Mỹ, dù đất nước Việt tôi đã im tiếng súng đã lâu, từ khi tôi chưa chào đời.

Trả lời: Vì sao đồng bào bạn có mặt ở Mỹ - cũng như tại các nước tự do khác trên thế giới – thì bạn phải hỏi Nguyễn Tấn Dũng hay những tên lãnh đạo đầu sỏ của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Rất tiếc Phạm Văn Đồng đã ngும் cù tì rồi chứ bạn hỏi hán thì chắc ăn nhất - Hán đã từng trả lời câu hỏi này với một phóng viên ngoại quốc rồi thì phải..

Còn câu sau thì: đó là vì ở Mỹ con người được tự do ăn nói, tự do đi nhà thờ hay đi chùa, tự do chửi hay châm biếm mỉa mai các lãnh tụ, không ai bịt miệng mình, không có CAND mời lên “làm việc” , tự do làm điều gì mình thích làm, có thể xây dựng một tương lai sáng lạn cho mình và con cái mình, vân vân và vân vân. Có điều bạn cần nhớ là trên cái thế giới ít hạnh phúc nhiều đau khổ này không chỉ có người VN mới thêm tới Mỹ.

Hỏi: Tôi muốn đến Mỹ xem coi có phải đó là Thiên Đường không mà đồng bào tôi, bạn bè tôi sau khi định cư vài năm có trở về thăm quê họ như một con người khác, lịch sự nhã nhặn, có kiến thức giỏi giang hơn rất nhiều. Tôi tự hỏi điều gì đã làm nên đời hia bầy dăm đó?

Trả lời: Không nơi nào trên quả đất là thiên đường trừ “thiên đường đờ” vô tưởng và thiên đường sau khi gút bai cuộc đời – cũng có thể là vô tưởng. Tuy nhiên Nước Mỹ cũng gần như là thiên đường, ít ra cho đa số người. Sao dám nói vậy? Vì không thấy ai bỏ Mỹ đi, chỉ thấy đến. Ngay cả những “ai đó” há to miệng chửi Mỹ cũng không bao giờ bỏ Mỹ ra đi. Đi đâu thì đi gần chết cũng về Mỹ.

Chuyện về thăm quê hương là lẽ tự nhiên, ai cũng nhớ nhà, ai cũng thích đi chơi, ai cũng thích chơi. Nói tóm gọn là như thế. Còn lịch sự nhã nhặn chỉ là vì bạn không thấy quen, bạn sống ở một xứ chưa văn minh, học đường chưa dạy con người làm một công dân “tốt”. Những dân tộc tự do dân chủ trên thế giới đều lịch sự nhã nhặn. Bạn đã sang Thổ Nhĩ Kỳ hay Nhật bản chưa? Nơi đó họ còn hơn là “lịch sự nhã nhặn”.

Còn kiến thức giỏi giang thì có gì khó? chịu khó học - tự học lấy ở ngay xứ bạn cũng có thể giỏi dang, có kiến thức - Bạn thấy “ai cũng” là vì bên Mỹ - và các nước tân tiến khác – không đi học thì chỉ có “đi ăn mày”. Tôi nhớ “thời xưa” ông già tôi cứ da đã nói với anh em tôi. “mày không đi học thì sau này chỉ có đi đập xích lờ”

Hỏi: Tôi muốn đi để hỏi các cô gái lấy chồng “Việt Kiều Mỹ” niềm vui rạng ngời hơn các cô gái phải bán thân đi Đài Loan, Hàn Quốc, Campuchia?

Trả lời: Chưa chắc hẳn. May thì gặp chồng tốt tìm được hạnh phúc, “niềm vui rạng ngời”. Có điều chắc chắn là tỷ số những cô gái lấy chồng “Việt Kiều Mỹ” tìm được niềm vui rạng ngời phải cao hơn tỷ số những cô gái phải bán thân đi Đài Loan, Hàn Quốc, Campuchia.

Hỏi: Tôi muốn đi để thấy, để biết Tổng Thống Mỹ có phải ông Trờ không mà sao cả thế giới phải nghe ngóng, chờ đợi mỗi mùa bầu cử Tổng Thống Mỹ?

Trả lời: Dễ hiểu thôi. Vì cả thế giới đều chịu ảnh hưởng về mọi mặt nếu có một Tổng Thống “vớ vẩn” được bầu lên ở Mỹ. Tất cả những chính sách (KT, TC, NG, XH, GD, Ngoại thương, quân sự...) của Mỹ (một “siêu” cường quốc??) đều có thể tác động tới các nước khác nhất là các nước “phe tự do”. Mà các chính sách đó “có thể” thay đổi ít nhiều khi thay Tổng Thống Mỹ.

Bạn nên nhớ không ai là “ông trời” trên quả đất này hết, kể cả “bác Mao, Bác Lê Nin và Bác Hồ”. Tổng Thống Mỹ tốt thì các nước khác được “nhờ” còn xấu thì chỉ có dân Mỹ là “chết” thôi, dân xứ khác nói cho cùng họ cũng sẽ không “hề hần” gì nhiều cho lắm.

Hỏi: Và tôi muốn đi để hỏi các Chú Bác, những chiến hữu của Ba tôi ngày xưa được chìa khóa HO để đến thiên đường nước Mỹ, có còn nhớ đến bạn bè chiến hữu, quê hương hay không. Mà sao ai cũng chen chân bỏ lại “chùm khế ngọt” mà hân hoan làm kẻ lưu vong?

Trả lời: Nhớ các chiến hữu thì chắc chắn nhớ, nhưng có làm được điều gì để chứng tỏ mình “nhớ” hay không lại là chuyện khác. Ai cũng phải lo đến thân mình trước sau mới lo tới người khác. Và lại có khá nhiều người “nhớ” mà bạn không biết tới thôi. Có điều nhớ cũng chẳng làm được gì nhiều khi mà tình hình đất nước bạn ở vẫn “khốn nạn” đối với những “kẻ thù của nhân dân”. Chuyện này giống dài không thể đi vào chi tiết được nên tạm nói như thế thôi.

Còn nhớ quê hương thì đã trả lời ở trên.

Làm gì có chuyện hân hoan làm kẻ lưu vong? Chẳngặng đừng mà hai triệu dân Việt Nam phải từ bỏ quê hương yêu quý của mình mà đau sót ruột gan ra đi. Làm gì có chuyện hân hoan? Chẳng qua ở Việt Nam bạn thấy những người được gia đình bảo lãnh vui vẻ ra đi, sung sướng ra đi, là vì họ sắp được gặp lại người thân. Mẹ cha được gặp lại con. vợ được gặp lại chồng (chồng được gặp lại vợ thì cũng chẳng hân hoan gì cho lắm đâu), con được gặp lại bố mẹ, sao bao năm xa cách. Làm sao họ không hân hoan trong một lúc? Sau đó tôi nghĩ họ cũng bớt hay hết hân hoan.

Hỏi: Tôi muốn gặp những người cùng lứa tuổi tôi, là Người Mỹ Gốc Việt để thử xem cách xa hai nửa bán cầu, tuổi trẻ có gì giống và khác nhau.

Trả lời: Gặp thì dễ “thôi”. Có bao nhiêu người cùng lứa tuổi bạn đi về thăm quê nhà, trong đó có thể có cả bạn bè bà con của bạn, hỏi họ đi. Nói “chung chung” thì họ cũng giống giống bạn thôi: không ai tha thiết tới tiền đồ nước Việt Nam nữa. Ai cũng ích kỷ, tuy lối ích kỷ có khác nhau. Ai cũng thích sống “thực tế” tức là cố kiếm tiền rồi hưởng thụ. Nhưng bàn về vấn đề này phải mất nhiều ngày giờ lắm, bao nhiêu là “ý kiến”. Bạn có sang Mỹ tìm hiểu cũng mất nhiều công lắm. Có điều nếu bạn sang được Mỹ luôn thì những ý nghĩ của bạn sẽ tự nhiên từ từ thay đổi với thời gian bạn sống “lưu vong”

Hỏi: Cuối cùng tôi muốn đi để xem vì sao, hấp lực gì mà hàng triệu người miền Nam đổ xô ra biển không định hướng những năm sau 1975 đến những năm 1990 và tiếp tục đến bây giờ bằng nhiều cách.

Trả lời: Đến đây, đọc những câu trả lời ở trên thì bạn hiểu tại sao rồi, đúng không? Khi trả lời câu này đúng không? Chúc bạn may mắn có ngày làm được chuyện bạn mong ước là “đi Mỹ cho biết sự đời.”

Nhưng đường đến nước Mỹ với mình chắc xa diệu vợi. Thôi thì các Chú, Bác anh em đồng bào ở Mỹ có ai còn tâm tình với những người bên này vui lòng trả lời dùm tôi, một thanh niên 30 tuổi những câu hỏi vừa nêu, để tôi khỏi khắc khoải về một nước Mỹ vô cùng lạ lẫm, và thần kỳ. Nếu vậy thì âu cũng là một niềm vui lớn rồi, chứ chưa dám nghĩ ngày nào đó mình đặt chân đến Mỹ quốc!

Mong lắm thay!

Nguyễn Giang
Hương Dương txd